

İman'ı Kavram ve Olgu Olarak Anlatabilme Becerisi
Prof. Dr.-Ing. Şenel ERGİN

Bunu başarabiliyor muyum, bilemiyorum.

Emin olamadığım için de.. “iman konusu” beynim nezdinde “tamamlanmış bir mesele haline” dönüşemiyor ve korteks bölgesi iradî yönlendirmemden bağımsız olarak, alttan alta kendi kendine “iman” konusuyla meşgul oluyor..

Yani yeni yeni anlatabilme biçimleri üretmek üzere sürekli aktif oluşunun farkına varamıyor, engelleyemiyorum.

İşte bu yazının nedeni de budur..

Bilinçli düşünce ürünü olan yazı planımda yokken, beynin korteks bölgesinin, çalışmasını sessizce tamamlayarak aniden bilince fırlattığı böyle bir fikirle,

bana.. iman olgusunu “bir de böyle anlat”, demesidir.

Birkaç hafta öncesi sabah uyandığım da, bu yazıyı zihinde yazılmayı bekler buldum; sayfaya yüklenmesi birkaç hafta sürecek olsa da, hemen yazma düzenini kayda almam yarım saatten daha az zamanımı aldı.

Kişisel olarak, imanın (kavram ve olgu bağlamında) ne olduğunu zaten kavramış durumdayım.

Aksi bir durum olsa, hiç şaşmadan sürekli hedefe yönelen yazıları yazamam.

Ama.. uzun aralarla beynimin böyle yüce gönüllü hediyeleriyle karşı karşıya kalmanın lezzetini de anlatamam; buna gücüm yetmez.

Bunun Allah'ın bir lûtfu olduğunu elbette biliyor ve O'na şükrediyorum.

İsterim ki, yazılarımı düzenli okuyan dostlarıma da kavram ve olgu olarak İMAN'ı, anladığım düzeyde anlatabileyim; bunu başarabileyim.

Yüz yüze gelemediğimiz için, bundan emin olmak o kadar kolay bir iş olmuyor.

Öte yandan.. anlatabilmek istediğim değerler öyle kolayca anlatılabilir – duyumsanabilir ve de kavranabilir – yaşanabilir şeyler de değildir.

Örneğin.. “Allah'ı sevmek”, olmadı..

“Allah için sevmek ya da sevmemek”, ya da başka bir deyişle

“Yaradılanı Yaradandan ötürü sevmek”..

(Ezberlerimizi bir an için kenarda bıraktığımızda..

Bir yanda.. varlığına katlanamadığınız, sizin için değersiz bir kişi, ki bundan eminsiniz ve öte yanda.. kalbinizde varlığını henüz hissedemediğiniz ilâhî güç – büyük özne)

Bunlar çok büyük sözlerdir..

Bu değerler, kavram ve olgu olarak İMAN değerini kavramak ve içselleştirmeksizin yaşanamaz.

Keza.. “Huşû içinde namaz kılmak” da böyle..

Çünkü Allah (c.c.) ve Kelâmı olan Kur'an ile ilintili olan her değer, İslâmî her değer,

insanda psişik nitelikli bir hâl durumu yaratılamazsa..

yani.. insan, o Kur'anî / İslâmî değeri kavrayabilecek bir psişik hâl durumuna geçemezse, söz konusu değerleri kavrayamaz.

Ve bu psişik hâl durumu da kendiliğinden olan bir hâl durumu olduğu halde..

durup dururken, kendi kendine – elbette Allah'ın (c.c.) doğrudan müdahalesi olmazsa- oluşmaz.

Deyim yerinde ise, kendi şalterini kendi indirmez.

Bir dış müdahale.. olmazsa olmaz hükmündedir.

Cevreden insan varlığına yönelen dış etki gücü de,

kişinin kendi alışık - tanıdık olduğu varlığının güç sınırlarını

zorlayacak ve kendine özgü varoluş anlamını,

yani kişiyi ayakta tutan varoluş (- dasein) anlamının ahlâk

çatkısını dağıtacak,

yani nefsi yöneten itkilerin direnme - savunma gücünü kırabilecek

boyutlara ulaşmış

olmalıdır.

Örnek isterseniz: İnsan varlığına yönelen haricî etkilerin en “başarılısı”, Ölüm Olgusu'na yakın tanıklık durumudur; derim.

Ancak bu tanıklık durumu bazen dehşet üreten bağlamlarda da yaşanabiliyor:

Doğal mı.. özensiz ya da kurgulanmış durumların sonucu olarak mı gerçekleşmiş olduğu tartışmaya açık; yaşanan DEPREM olaylarını düşünelim..

Yaşamı düzgün seyreden bir yörünge üzerinde akmakta iken insan, bir andan ötekine evini.. “yuva” tanımının kapsadığı tüm geçmiş zaman ortak – aile değerlerini..

ve en dehşetlisini.. canını canından ayırdığı yavrusunu kaybedebiliyor.

Bir anda, karşılaştığı maddi ve manevî çiplaklıkla yaşamda kalabiliyor.

Bunları yaşamış olanlar.. artık farklı olmuş kişilerdir. Olumlu ya da olumsuz bağlamda.. ama farklılaştıkları kesin olan insanlardır.

Kişi kendine döner ve sil baştan, her şeyi, varlık değer ve konumunu ve varoluşunu yeniden düşünmeye başlayabilir.

VE insan.. daha önce benzer durumları yaşamadıysa.. kendinde olan biten durumun psişik bir hâl durumu olduğunu bilemez..

İçine birden yuvarlandığı bu farklı varoluş durumunu da adlandıramaz..

Şimdi.. psişik hâl durumu, nedir..

diğer hâl durumlarından farkı nedir.. özetle bunu anlamaya çalışalım.

İnsan bedeninde bilgi üreten iki merkezin..

kalp ile beynin korteks denen önlobu'nun (korteks aklı'nın)

aynı sorun üzerinde ve aynı anda kendiliğinden..
birlikte bilgi üretmeye başlamasının yarattığı karmaşık etkinin,
insan bedenine yansımaları ve yarattığı hâl durumudur.

Bu bir “sentez bilgi üretme” çabası değildir.

“Sentez bilgi üretme” çabası olamaz;

zira, Materyalist - Modernist Varlık Felsefeleri kapsamında konumlanan Bilim Kurumu'ndan beslenen yüksek öğretimliler olarak..

bu gerçeği kabul etsek de / etmesek de.. bilsek de / bilmesek de..

iki bilgi üretme merkezi birbirlerine göre öncelik sıralaması içinde konumlanmıştır.

Hiyerarşi bağlamında KALP öncelikli konumdadır ve beynin önlobuna / Korteks Aklı'mıza emir verme gücü ve yetkisi Kalb'in elindedir.

Bu yetkiyi de KALP, vahiy temelli FITRAT'tan almaktadır;
kabul etsek de / etmesek de.. bilsek de / bilmesek de..

Kalp ve Beynin Önlobu / Korteks, bilgi üretme merkezleri olarak, herhangi bir sorunun çözümü bağlamında, sentez bilgi üretmiyorsa, üretilen sonuç bilgi nasıl gerçekleşir..

Kalp, olanca hızı ile

Allah'ın Kelâmı / Kur'an ve Kur'an'a temellenen Hz. Peygamberin (s.a.v.) Hadisleri bağlamında, **çözümü ve eğer mümkünse çözüm alternatiflerini üreterek,**

aslında İslâmî alanın kapsamını saptayarak, ki bu İslâmî / Kur'anî Varlık Âlemlerinin Ahlâk Bağlamı'dır, aynı zamanda,

Korteks Aklı'na analiz etme ve çözümü dillendirme işini bırakır.
Korteks Aklı'nın yaptığı iş özünde, sınırları belirlenmiş bir alanda çözümü saptama ve tanımlama işidir.

Ve üretilen sonuç.. bu nedenle sentez değildir.. ve birbirini tamamlayan, ama değer olarak birbirinden farklı nitelikteki iki bilgi üretme merkezinin birbirini tamamlayarak.. birlikte ürettikleri bilgi olur;

Doğru olan bilgi de budur, çünkü üretilen bilgi, Kâinatın / Evrenin yaratılış gayesi ve yaratılış fitratıyla uyumlu bilgidir.

Ancak, kalbin ve beynin ortak olduğu böyle bir bilgi üretimi.. insanda psişik bir hâl durumu yaratabilir.

Heyecanlı bilgi üretme ortakları olarak, insan bedenini, merkezi sinir sistemi üzerinden anında kavrayarak, yol gösteren / fitrata uygun bilgi kanalına alırlar.

İnsan kendini “gerçeği” kavramış gibi hisseder, nefsi tutuklanmıştır.

İnsanın tutum ve davranışlarında, ân'ı yaşayan ve emreden nefis egemenliğini yitirirse.. o insan “psişik hâl durumunun ne olduğunu da biliyor - kavrayabiliyor demektir.

Dünya üzerinde doğan her çocuk, yaşamın başlarında sahibi olduğu vahiy temelli fitrat¹ ekseninden, çoğunlukla temel / aile içi eğitim ve sırasıyla kamu öğretim - eğitim kanallarını geçerken kaydığı için, erişkinlik dönemlerinde, fitrata yüklenen zenginlikten mahrum kalarak.. sadece Korteks Akli ile ayakta durmaya – başarılı olmaya çalışır.

Ve bu akıl, daha önce de yazdığım gibi, Modernist – Materyalist ve son elli yıl içinde (yani benim aktif akademik yaşamımda doğrudan muhatap olduğum gibi) alabildiğine Siyonist bir Akla dönüştürüldüğü için, İSLÂM'ın İman keyfiyetini (belletici öğretim marifetiyle) kavram olarak anlayabilse bile, olgu olarak kavrayabilmesi pek olası görünmemektedir.

Elbette bunu genellemeden.. sadece.. dindar görünümlü Müslüman kişide bile.. görünüşe aldanmamak gerektiğini söylemekteyim.

Şimdi.. canlı bir örnek üzerinden.. yukarıda anlatmaya çabaladığım “psişik hâl durumu” daha anlaşılır kılmaya çalışacağım. Öncelikle açıklamak zorunda olduğum şey şudur: İnsan bedeni “ölüm sürecine tanıklık” ya da “doğal afet dehşeti”ni yaşamadan da bu hâl durumuna geçemez mi..

Elbette geçebilir.. Hatta bu psişik hâl durumu, kişinin normal günlük yaşamındaki duruşu bile olabilir.. Eğer.. kalpteki vahiy temelli fitratını “modern” gelişme sürecinde koruyabilmişse.. Varlığında vicdan denen üstbenlik, İslâm temelli ahlâkını kaybetmemişse.. Varlık Âlemlerinin İlâhi Akli ile modern dünyanın Modernist-Emperyalist-Siyonist Akli'nı birbirine karıştırmadan, her iki akli da temiz kullanabiliyorsa.. Yani özetle.. Kalp ve Beyin aynı nitel düzeyde ve kişinin kullanabildiği bilgi üretme merkezleri olarak vazgeçilemez iki değerse.. kişi gereken her anda psişik hâl durumuna geçebilir.

Peki.. Vahiy temelli fitrat, çok derinlere inmiş.. kaybolmuş gibi duruyorsa ne yapılabilir..

¹ Ebû Hüreyre'nin (ra) naklettiğine göre, Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur: “Her doğan fitrat üzere doğar. Sonra anne babası onu Yahudi yahut Hıristiyan veya Mecûsî yapar...” (B4775 Buhârî, Tefsîr, (Rûm) 2; M6755 Müslim, Kader, 22)

**Kalp üzerinde durmak ve kalbin öncelikle bir duygu organı olmadığını kavramak²,
Kalpte özellikle sezgi ve duyarlılık bağlantısını geliştirmek,
Duygu ve duyarlılık durumlarının nefisle (/can ile) doğrudan bağlantılı olmadığı bilincine
erişmek;
duyarlılık durumu gibi duygu durumu da rahat rahat zihin/beyin bağlamına alınabilir,
VE EDEBİYAT üzerinden, yaratılmış uygun kurgusal gerçeklikler içinde “yaşayarak”,
kalp – beyin birlikteliğini geliştirmek üzere talim etmek..**

Bunları önerebiliyorum.

Son beş yıldır roman okumaya zaman ayıramasam da, dil’e ve dilin anlatım gücüne (bu arada elbette Türkçe’nin anlatım gücüne) roman üzerinden bağlanmış biriyim.
**Elbette roman derken, muradım edebiyat demektir;
insandan zaman çalan sığ duygusal anlatımlardan ve bunları yazarlardan da söz
etmiyorum.**

Bende Edebiyat algısı **J. Steinbeck’in Gazap Üzümleri** romanı ile başladı; okuma sürecinde, daha önce hissetmediğim düzeyde derinlik duygusu hissetmeye, romanda anlatılan insanlarla birlikte “o sefaleti” varlıksal olarak yaşamaya başladığımı “görmek”, zihnimi darmadağın etmişti.
İlk gençlik yıllarım.. ve beynimin ilk devre dışı kalışı..
Romanı okurken.. fiili olarak yaşadığım an’ın dışına çıkmıştım.

**“İnsan böyle durumları nasıl yaşayabilir..”
“İnsana böyle bir şey nasıl yapılabilir..”
Varlığımın kavramaya çalıştığı “değerler” bunlardı..
Çünkü bu durumlar bile isteğe üretiliyordu..**

İnsan aklının oluşturduğu ekonomik üretim sistemleri bağlamında bugün ne okursam okuyayım, varlığıma eklenen ve kalbimde saklı bu “**ilk bilgi**”, hep benimle birlikte.. Öğrenmek üzere okurken bile.. beynim benden bağımsız bir yanı ile “**örtülü - gizlenmiş - sakıncalı olanı**” sezmeye çalışır.

Pınar Kür’ü okuyorum.. Ard arda birkaç romanını okuyorum.

² Nu’mân b. Beşir’den rivayet edildiği üzere Hz. Muhammet Mustafa (s.a.v.) buyurmuştur: “Dikkat edin! Vücutta öyle bir et parçası vardır ki, o iyi/doğru/düzgün olursa bütün vücut iyi/doğru/düzgün olur; o bozulursa bütün vücut bozulur. Dikkat edin! O, kalptir.”

Görmez Mehmet, Prof. Dr., **Beden Ülkesinin Sultanı**,
<https://dergi.diyaret.gov.tr/makaledetay.php?ID=8807> erişim:29.07.2021

Prof. Dr. Görmez’in Diyanet Dergideki “Beden Ülkesinin Sultanı” başlıklı yazısı, kalbe değgin konuya başlamak için uygun nitelikte bir yazıdır.

Niyetim yazdıkları üzerinden, kendisini hissetmek..

Ve birden bire onun ifadelerinde – ifadelendirme biçiminde matematiği hissettim.

Matematiğin kapsayıcılığını..

bağlayıcılığını..

alçak gönüllü yüceliğini ve

verdiği güven duygusunu.

Okumakta olduğum romanda seslenen her cümle.. hissedilir biçimde matematiğin yansıttığı sağlamlığı içermekteydi..

Bir insan nasıl bu güçte yazı yazabilir..

O anki hayranlığımı ve O'na bağlanışımı kolay anlatamam..

Bu, roman kurgusunu aşan.. ondan öte bir niteliktir.. yazma becerisidir.

Adalet Ağaoğlu'nu, romanlarını, üçlemelerini okuyorum.

Ardarda..

Beni An'ın içine alıyor..

Bütün büyük değişimlerin bir AN'da olabileceğini yaşamaya başlıyorum.

An'ın orta yerde durduğunu.. geçmiş ile gelecek arasında yaşamı nasıl da, o yaşamın sahibini devre dışına alarak yönetebildiğini..

filozoflardan daha etkili edebiyatçı – roman yazarları anlatabilirler insana..

Bunu kalp ve beyin birlikteliği içinde kavramanın lezzetini, ben anlatamam sizlere..

Sahiplerinden öğrenmek gerek..

Haldun Taner'i tanır mısınız.. Ya da Tarık Dursun K.'yı..

Bu ikisi, az sözle çok şey anlatan yazılar yazabilenlerdendir. Hikâye yazarlarıdır.

Kalbi ile beynini birbirinden ayıramayan kişilerin kıymetlileridir, bu yazarlar.

Haldun Taner'in İstanbul'un 21 ayrı semtine – ilçesine evini taşıyarak oturduğunu ve her seferinde İstanbul'a bir başka açıdan bakarak yaşayıp – yazdığını öğrendiğimde..

Kendisindeki insana ve yere derin bağlanmışlık duygusunu sezmeye başladığımda..

eski Şenel olduğumu söyleyebilir mi insan..

Bu dünya üzerindeki varlığında ve var oluşumda beynimi kalbimden ayırabilir miyim..

Ve Ahmet Altan..

Baba Çetin Altan ve Oğul Ahmet Altan

Her ikisi de betimleme düşkünü dil ustaları;

Edebiyat kanalından roman yazarları.

Baba Altan'ın bir cümleye eklemlediği o bitmez tükenmez betimlemeleri, bana asıl cümleyi kimi zaman unuttursa da..

geriye dönerek söz kalabalığı içinde, asıl cümlelerin ne olduğuna bakma gereği duysam da yani.. okuma eyleminde canım biraz sıkılsa da..

yazılarını ve romanı “Büyük Gözaltı”yı da bitirmeden bırakamazdım.

Böyle bir gücüm hiç olmadı..

Oğul Altan ise babasının ötesine geçmiş bir yazardır.

Yazmaya değer gördüğü bir konunun arkasına takdığı okurlarını, biraz fazlaca dolandırdığı hissini uyandırır da..

roman bitiyor.. daha pek bir şey olmadı duyguları okuyanın üzerine çökse de..

Tam bu sırada.. okurunun suratına güçlü bir şamar indirerek..

“Ne oldu.. hâlâ anlamadın mı” diyerek okuruna bakabilecek güce sahip bir edebiyatçı yazar..

Kurgulanan ve yazılan durumların tümünü, An’da aydınlatan “o şamar” kolay kolay unutulmuyor..

O “şamar” tek bir cümle ya da kısa bir paragraf olsa bile.

Ayrıca kalbi ile korteks aklını aynı anda ve derinlemesine kullanabildiğini, açık açık görebildiğim (elbette benim için) tek edebiyat ustası roman yazarıdır ki, kendisinin bu tür yazılarından yararlanarak, **“iman üzerine” yazmayı düşündüğüm yazılarım da olacak.**

Ve Tezer Özlü

Özlü’nün ne dediğini algılayıp kavradığımda, başım dönmeye başlamıştı..

Özlü’nün sezgisel duyarlığı, insan fizyolojisinde dengesizlik hissi yaratabilecek güçtedir..

Ve bu durumu kendisi, incecik o üç kitabı üzerinden başarabilmektedir.

Ve elbette sahip olduğu o benzersiz duygu ve sezgi ve düşünme ve yazma gücüyle..

Ve tam adıyla Kolombiya’lı Gabriel José de la Conciliación García Márquez.

Romanlarının yarattığı kurgusal gerçekliklerin içine dalarak,

insan kalbinin - beyninin ve düşünce gücünün ulaşabileceği devasa boyutlara tanık olmak,

O’nun sözleri, cümleleri üzerinden ulaşılabilir olan bir “yaşam” deneyimidir.

O’nun gözlerine bakarak, anlattıklarını dinlerken.. birlikte yol alıyorum, sanırsınız..³

Ve Allah’ın Kelâmı olan Kur’an’ı okumaya başlıyorum..

³ Burada adını andığım yazarların romanlarını yıllar boyunca kesintisiz okuduğum sıralarda bende bıraktıkları etkileri hatırlayarak yazmayı yeğledim; çünkü o sıralarda olan bu etkilerin de katkısı ile ben bu gün ne nitelikte isem ona zamanındaki bu algı değerleriyle ulaşabilmiş olma durumunu yaşamaktayım.

Bu nedenle yazarlara ve kitaplara bugünkü Şenel olarak tekrar bakma gereksinimi duymadım ve o yıllara uzanan etkilenme gücünü hâlâ saklı tutmaktayım.

Yaşamımın, bir an'ından ötekine reel ve anlamsal bağlamda değişmesi..
Kendi değerinin bilincinde olan eğitilmiş – öğretilmiş bir insan olarak,
sevgili annemin dünyasını değiştirmesinin hemen ardından..
Allah'ın bana ÇARPARAK YERE İNDİRMESİ ve
içine yuvarlandığım HİÇLİK DUYGUSU'nun şaşkınlığı ve çaresizliği içinde..

Kur'an'ı Diyanet'in Türkçe Meali'nden okumaya başlıyorum.
Sûreleri, sakın sakın, cümleleri tane tane okuyorum.⁴
Kalbim arayış içinde, huzur yok, hüznün var;
beynim durgun.. varlığım, onun deneyimli olduğu alanlarda dolaşmıyor..
Sezgi gücü ile düze çıkışın bu kitap üzerinden olabileceğini,
ihtiyacım olan iletişim diline Kur'an üzerinden ulaşabileceğimi “biliyor” gibiyim.

Dikkatle sakın sakın Kur'an'ı okuyorum.
Âyetler âyetlere, sûreler sûrelere bağlandıkça..
zihinde anlam kümelenmeleri oluşmaya başladığında..
Kur'an'ın bir “ibadet kitabı” olmadığını görmüştüm.
Bu ilk durum saptaması beni çok heyecanlandırdı.

⁴ Çünkü “orta direk tanımlı” Müslüman halkın genel anlayışına göre..
Kur'an söz konusu olduğunda , “bir hikâye” kitabı okunuyor anlayışı egemendi.
Bunun için mahallenin Müslüman teyzeleri Meal okumayı, Kur'an okumaktan saymazlar;
muhtemelen kendileri de Kur'an'ı Türkçe okuduklarında “hikâye” sözcüğünü hatırlamaktaydılar..
Onların gözünde ancak.. Arap harfleriyle okunduğunda, Kur'an “yüceliğini koruyabiliyordu.”
Şimdi düşünüyorum da.. aslında kendileri de muhtemelen yarım yamalak okuyabildikleri Arapça sözlü
Kur'an'ın cahilleriydiler ama.. Orta ölçekli şehirlerde, hele bir de Mekke'ye varıp “hacı” oldularsa..
Mahallede İslâm Ulemâsı yerine geçerlerdi..
Çocukluğum bu algı çerçevesinde yaşanmıştır.

Uzun yıllar sonra, sevgili annemin hastalığı sırasında Kur'an'ı ilk kez mealinden okumak üzere elime
aldığımda..
ilk ayırdına vardığım özelliği.. “akıl” sözcüğünü..
bir “hikâye kitabı”nın kaldıramayacağı yoğunlukta kullanıyor.. olmasıydı.
O sırada, bu kitabı tekrar ele alıp, biraz daha özenli okumak gerekiyor, diye düşündüğümü hatırlıyorum.
Ancak.. Kur'an'ı sonuna kadar da okuyamamıştım.

Yıllar sonra.. sevgili annemin Allah'a varmasından sonra.. “hiçlik duyguları” içinde..
“kim” olduğumu bilebilmek amacıyla Mekke'ye gittiğimde..
Kâbe'de bir tavaf sonrası iki Müslüman kadının şahit olduğu konuşmalarını bize “irşad sohbeti”
sırasında anlatan bizim grubun kadınlarından sorumlu genç vaize aynen şöyle diyordu.

Birbirlerine hatırlatan soran iki kadından birinin “ne yapıyorsun” sorusuna..
diğeri “hiç.. dönüp duruyoruz işte” yanıtını verebilmişti..
Bunlar bu kutsal mekânın anlam ve önemini kavrayamayan ve de hiç düşünemeyen kadınlardı..
İnsanın biraz okuması gerekiyordu.. ve saire..

Genç vaizeye bakakalmıştım..
Peki.. sevgili irşad görevlisi sen ne diyordun.. nasıl aydınlatıyorsun..
Görevin aydınlatmaktı.. değil mi.. diye düşünmüştüm.
Genç vaize eleştirisini yapmıştı, görevini tamamlamıştı..
İş “cahil cühela kadınlar”a bırakılmıştı..
Müslüman tanımlı olduklarına göre..
bunun hakkını da verme görevi kendilerine düşerdi.. Herhalde..
Amin..

Kur'an'da toplumsal bir yapı oluşturuluyordu..

Bu toplumsal yapının ekonomik boyutu açıklanıyordu, sosyal boyutu açıklanıyordu.

İfadelerin yapıyı koruyan net bir hukukî boyutu vardı.

Bu açıdan baktığımda.. sanki bir "Kurucu Sosyoloji Kitabı" okuyor gibi hissetmeye başlamıştım..

Dahası.. betimlenen toplumsal yapı kurgusu.. daha üst düzeyde bir varlık felsefesi

kurgusu bağlamına alınarak ve İslâm'a özel bir ahlâk felsefesi ile güçlendirilerek..

İlâhi tasavvur gücünün maddi boyutta – Kâinat/Evren boyutunda yaşama geçebilecek işlevsel hali anlatılmaktaydı.

Yani okumakta olduğum bu kitap – Kur'an, bir Varlık ve Ahlâk Felsefesi Kitabı idi..

Allah (c.c.) tasavvur edip yaratan ve sahiplenip yöneten olarak Kâinat /Evren ve Dünya/Gezegen ölçeklerinde, "Emr-i kûn fe yekûn" olgusunu..

Önce jeoloji, hidroloji, fizik, kimya'yu.. fizikî boyutta Fen Bilimleri bağlamına; sonra tek hücreden başlayarak çok hücreli gelişmiş üst düzey organizmalara ve zihin sahibi memeli hayvanlara – beşere / insana uzanan besin zincirini kurarak yarattığı canlılığı Biyoloji – Zooloji ve Ekoloji bağlamına alarak anlatıyordu.

Özetle.. özel olarak yarattığı mekânlara, oluşturup – geliştirdiği canlılık sistemini bir besin zinciri olarak yerleştirmişti.

Yani Allah (c.c.) kendi Kelâmı'nda kendi yapıp – ettiklerini anlatmaktaydı..

Deyim yerinde ise, yarattığı varlık âlemlerinin algoritma'sını yazmıştı.

Ve de anlatımdaki üst düzey pedagojik mükemmellikte;

modern pedagojinin tüm inceliklerinin kullanıldığını görmek mümkündü..

Kur'an'ın anlattıklarına ve anlatım gücüne daha çalışmalarımın başında hayran olmuştum. Bu görme derinliği, Türkçe meal ve tefsir okumaları sırasında oluşmuştu.

O sırada bu kitabı orijinal dili olan Arapça üzerinden okuyabilseydim eğer..

ulaşabildiğim derinlik ne olurdu.. şimdi göremediğim neleri görebilirdim..

diye düşünmekteydim.

Suudi Arabistan dönüşü başlayan özel Fasih Arapça ve Kur'an derslerinin de yardımıyla,

Kur'an'a ve Kur'an Arapçası'nın anlatım gücüne karşı duyumsadığım büyük hayranlığın derin bir saygıya dönüşmesi uzun sürmedi.

İşte benim imanımın temeli Allah'a ve Kur'an'a yönelen bu derin saygıya dayanır; ezberlenmiş İlâhiyat Bilgisi'ne değil..

Bundan ötürü anlayabilir – kavrayabilirim;

hedefe yönelebilir, hiç şaşmadan, çelişkiye düşmeden, döne döne..

ama her defasında farklı bir tarzla – biçimle anlatabilirim.

Dil hiçbir koşulda lâl kalmaz, Allah'ın izniyle..

İşte bu becerinin tek nedeni.. varlığımın sürekli olarak psişik hâl durumunda kalışıdır – varoluşudur; Akademik yaşamımın ilk yıllarından yaşamakta olduğum bugüne dek.

Bilgiyi Kalp – Beyin bütünlüğünde üretmeye çabalıyor oluşumdur.

**Kalp ve beyin
ne sadece beden fizyolojisinin can-organlarıdır
ne de insan sevdasının barınağı..
Onlar öncelikle görmeye yararlar..
Yaşamın gözleridir..
Ve bizler görebildiğimiz sürece iyi yaşayabiliriz..**

**Sakin ve derinde yaşamaya çabalayın ve
Allah'a emanet olun.**